На кінці довгого столу

Від місця за столом до місця в чиємусь житті

Laura Bellini

На кінці довгого столу

Від місця за столом до місця в чиємусь житті

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384903568

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Умови за одним столом 11
Розділ 2 - Смак довіри 23
Розділ 3 - Коли тріскається порцеляна 35
Розділ 4 - Після робочого дня 46
Розділ 5 - Право відмовити 57
Розділ 6 - Між одним подихом та іншим 67
Розділ 7 - Те, про що ми не сказали 80
Розділ 8 - Там, де не потрібно вдавати 90
Розділ 9 - Дванадцять місць, одне рішення 100
Розділ 10 - Місце для двох 111
Розділ 11 - Ранок без поспіху 121
Розділ 12 - Ціна хорошої ідеї 131
Розділ 13 - Чужі очікування 142
Розділ 14 - Правда має свою вагу 153
Розділ 15 - Обіцянка, дана за двох 164
Розділ 16 - Порожнє місце 176
Розділ 17 - Власними руками 186
Розділ 18 - Ціна поверненої свободи 196
Розділ 19 - Те, що насправді належить нам 207
Розділ 20 - Місце за столом, місце в житті 218

INTRO

Перший стілець я поставила рівно за тридцять сантиметрів від стіни. Другий трохи ближче до столу, бо одна з дощок підлоги була нерівною, а мені не хотілося, щоб хтось хитався під час вечері. Біля третього я затрималася довше. Не тому, що з ним було щось не так. Просто я ніяк не могла вирішити, чи поставити його навпроти вікна, чи залишити між двома іншими.

Я розуміла, що це абсурд. Мені було тридцять шість років, я мала власну керамічну майстерню, кредит на піч, щомісячний платіж за яким нагадував про себе ефективніше за будильник, і саме зараз розмірковувала над розташуванням стільця, наче від цього залежало моє майбутнє.

У певному сенсі так воно й було.

Довгий дубовий стіл займав майже всю центральну частину майстерні. Я купила його в столяра з-під Свідниці, який пів години переконував мене, що стільниця надто важка для однієї жінки. Я ж і не збиралася переносити її сама, але мені сподобалося, що стіл мав вигляд речі, яку нікому не вдасться легко зрушити з місця. Після років роботи над чужими замовленнями мені було потрібно щось постійне. Місце, де саме я вирішуватиму, що створювати, хто приходитиме і коли нарешті можна зачинити двері.

За вікнами листопадовий дощ розмивав краєвид пагорбів. Стара цегляна майстерня стояла на околиці невеликого містечка неподалік Валбжиха. Колись тут була столярна майстерня. Тепер пахло глиною, деревом,

розігрітою піччю і трохи розмарином, який я сушила над кухонною стільницею.

Я поставила на стіл останню тарілку. Вона мала нерівний край і поливу кольору темного вина. У світлі лампи її поверхня здавалася майже оксамитовою.

Саме таких речей мені хотілося створювати більше.

Не посуду, який замовляли сотнями однакових примірників. Не елегантних сервізів, покликаних гарно виглядати в каталогах. Я хотіла створювати кераміку, до якої хтось торкнеться перед першим шматочком їжі, відчує вагу чаші й помітить нерівну лінію краю. Хотіла бачити, як мої вироби стають частиною справжніх зустрічей.

Саме тому я й придумала ці вечері.

Дванадцять місць за одним столом. Раз на місяць. Проста їжа, приготована тут, на місці, неквапливі розмови, посуд, створений спеціально для кожного вечора. Перша вечеря мала відбутися за три тижні.

У списку гостей уже було дев’ять імен.

Бракувало тільки кухаря.

Телефон завібрував на підвіконні.

— Аполоніє, благаю, візьми слухавку, — сказала Марта, перш ніж я встигла привітатися.

Моя подруга мала талант починати розмови із середини подій.

— Якщо ти телефонуєш через стільці, то в мене вже всі є.

— Я телефоную через людину, яка може тебе врятувати.

— Мене не потрібно рятувати.

— Тобі потрібен хтось, хто приготує вечерю на дванадцять осіб, не спалить твою кухню й не вимагатиме половини доходу.

Я провела пальцем по краю тарілки.

— Оце правда.

— Його звати Вавжинець Май. Сорок один рік, дуже хороший кухар, працював у Вроцлаві. Тепер займається власними проєктами. Я з ним поговорила. Він зацікавлений.

— Що означає «зацікавлений»?

— Означає, що за п'ятнадцять хвилин він буде в тебе.

Я випросталася.

— Марто.

— Перш ніж ти почнеш, попереджаю: я надіслала йому твій проєкт. Тільки той короткий опис, який ти сама підготувала.

— Ти мала спочатку поговорити зі мною.

— Я намагалася чотири дні. І щоразу ти казала, що чудово даєш собі раду.

Я поглянула на дев'ять записаних імен, прикріплених до коркової дошки.

— Бо я даю собі раду.

— Тоді сприймай це як розмову з людиною, яка хоче познайомитися з тобою в професійному плані.

— Я не люблю несподіванок.

— Знаю. Саме тому й попередила тебе за п'ятнадцять хвилин.

Вона поклала слухавку, перш ніж я встигла відповісти.

Я якусь мить стояла нерухомо, тримаючи телефон у руці. Шість місяців я облаштовувала це місце за власним задумом. Кожне рішення було моїм — від кольору стін до породи дерева для полиць. Навіть коли бракувало грошей, мене тішило усвідомлення, що я не мушу нікого переконувати.

А тепер сюди мав увійти незнайомий чоловік і почати говорити про їжу, яку я сама не вміла готувати на тому рівні, якого очікувала від цих вечорів.

Я не любила залежати від чужих умінь.

Особливо коли вони були мені справді потрібні.

Я встигла прибрати картонну коробку з-під останньої партії поливи, вимити руки й поправити волосся, недбало зібране на потилиці, перш ніж почула стукіт.

Я відчинила двері.

Чоловік, який стояв на порозі, був у темному пальті, з вологим волоссям і паперовим пакетом в одній руці. Він не був схожий на людину, яка прийшла демонструвати свої досягнення. Радше на когось, хто повертався з ринку й дорогою вирішив перевірити, чи справді за вказаною адресою існує майстерня.

— Аполонія Клос? — запитав він.

— Так.

— Вавжинець Май. Марта стверджує, що вам потрібен кухар.

— Марта іноді плутає потребу з власним ентузіазмом.

Він ледь усміхнувся.

— Знайома ситуація. Вона сказала, що я неодмінно маю побачити ваш стіл.

Я відступила, впускаючи його всередину. Він зняв пальто, ретельно струсив воду з рукавів і лише тоді озирнувся.

Спочатку він подивився не на піч і не на полиці, заставлені керамікою.

Його погляд зупинився на накритому столі.

— Дванадцять місць? — запитав він.

— Саме так.

Він підійшов ближче. Зупинився біля краю стільниці, де я поставила одну чашу з іще незавершеної колекції.

— Гарна, — сказав він.

— Дякую.

Він підняв чашу, але спочатку подивився на мене, поглядом запитуючи дозволу. Я кивнула. Він покрутив посудину в пальцях, оцінив її вагу й так природно влаштував у долоні, наче користувався подібними речами щодня.

— Річ не лише в зовнішньому вигляді, — зауважив він. — Її зручно тримати. Комусь захочеться не випускати її з рук довше, ніж потрібно.

Це були перші слова за весь вечір, які мене здивували.

— Саме цього я й хотіла, — відповіла я.

— Тоді, можливо, ми все-таки порозуміємося.

Він поставив чашу точно туди, звідки взяв.

Лише тоді я помітила, що він не поспішає викладати власні ідеї. Дивився уважно, наче намагався зрозуміти це місце, перш ніж щось запропонувати. У нього був

спокійний, низький голос і дрібні зморшки біля очей, які ставали виразнішими, коли він усміхався. Він не належав до чоловіків, які миттєво заповнюють собою весь простір. І все ж його присутність щось змінила в кімнаті.

— Що ви принесли? — запитала я, показуючи на пакет.

— Хліб. Сир. Груші.

— На співбесіду?

— Радше для розмови за столом. Не люблю говорити про їжу на порожній шлунок.

Я засміялася, перш ніж устигла вирішити, чи хочу показувати йому свою симпатію.

Він дістав невеликий буханець, два шматки сиру й кілька стиглих груш. Розклав усе на дошці, яку я йому подала. Коли потягнувся по ніж, його рука завмерла.

— Можна?

— Будь ласка.

Він нарізав хліб неквапливо, точними, економними рухами. Не намагався перетворити цю просту дію на виставу. Простягнув мені першу скибку із сиром і тоненьким шматочком груші.

Я скуштувала.

Смак був ніжний, солоний і солодкий водночас. Звичайний, але несподівано виразний.

— Смачно, — визнала я.

— Це добре. Поки що мені нічим переконливішим похвалитися.

Він сів лише тоді, коли я вказала йому на стілець. Обрав той, що стояв у кінці столу, біля вікна. Місце, яке я

весь день залишала порожнім, не знаючи навіть, чи варто взагалі ставити там стілець.

— Марта згадувала, що у вас є дуже детальний план, — сказав він.

— Є.

— Я із задоволенням із ним ознайомлюся. Але перш ніж ми почнемо, я хотів би знати одну річ.

Я відставила чашу.

— Яку?

— Цей стіл має служити вашому задуму чи людям, які за ним сидітимуть?

Мені не сподобалося це запитання. Не тому, що воно було неввічливим. Навпаки, він поставив його спокійно, без найменшого натяку на провокацію. І все ж воно зачепило щось, чому я не могла відразу дати назву.

— Одне не виключає іншого, — відповіла я.

— Сподіваюся, що так.

За вікном дощ посилився. Вавжинець відламав шматочок хліба й чекав на мою відповідь так, наче вона справді мала для нього значення.

Я дивилася на чоловіка, якого не збиралася запрошувати, і на стілець, який ще годину тому хотіла відсунути до стіни.

Уперше за довгий час я відчула, що хтось може побачити в моєму плані те, чого я сама досі не помічала.

І саме це здалося мені небезпечним.

Бо якщо я дозволю йому залишитися за цим столом, чи зумію знайти для нього місце й там, куди досі нікого не впускала?

Розділ 1 - Умови за одним столом

Наступного ранку я знайшла на дубовій стільниці аркуш паперу, списаний характерним, злегка нахиленим почерком Вавжинця.

«Дванадцять осіб. Одна вечеря. Жодного гостя, який почуватиметься менш важливим за тарілки».

Нижче він дописав номер телефону й коротке речення: «Якщо ти все ще хочеш поговорити про співпрацю, буду в четвер о десятій».

Був четвер, дев’ята сімнадцять.

Я розмірковувала, чи вважати це проявом самовпевненості, чи звичайною неуважністю. Вавжинець пішов учора пізно, після майже двох годин розмови, протягом якої ми встигли посперечатися про кількість страв, температуру тарілок і доцільність подавати їжу на кераміці, яку гості могли б придбати. Однак остаточно ми ні про що не домовилися. Я лише сказала, що мушу обміркувати його пропозиції.

Очевидно, він вирішив, що однієї ночі мені цілком вистачить.

Телефон завібрував, перш ніж я встигла вирішити, чи варто йому телефонувати.

«Можу привезти овочі для проби. Мені потрібне лише підтвердження, що ти не виставиш мене за двері».

Я мимоволі всміхнулася.

«Не обіцяю. Приїжджай о десятій».

Він відповів майже відразу.

«Ризикну».

Я відклала телефон і озирнулася по майстерні. У ранковому світлі все виглядало інакше, ніж під час його першого візиту. На робочих столах лежали незавершені миски, біля раковини сохли пензлі, а крізь прочинені двері складу було видно картонні коробки, наповнені глиною. Це не було місце, підготовлене для прийому клієнтів. Це був мій простір, з усім його безладом, працею й недосконалостями, які я не збиралася ні від кого приховувати.

Рівно о десятій я почула звук автомобіля.

Вавжинець увійшов із двома ящиками овочів. На ньому був темний светр, рукави якого він закотив, і черевики зі слідами багнюки. Він не справляв враження людини, яку особливо хвилює те, що вона вдруге переступає поріг місця, яке належить жінці, котра досі не вирішила, чи хоче з ним працювати.

— Доброго ранку, Аполоніє, — сказав він.

Я зупинилася біля столу.

— Ми вже перейшли на імена?

— Учора ти сказала, що не любиш, коли до тебе звертаються «пані Клос». Я вирішив, що це варто запам'ятати.

Я не мала готової відповіді. Справді, я йому це сказала. Він також пам'ятав, що я терпіти не могла петрушку, яку додавали до всього виключно заради кольору. Мені було важко вирішити, чи така уважність чарівна, чи небезпечна.

— А якщо я не пам'ятаю, що дозволила тобі звертатися до мене на ім'я?

— Можу почати спочатку.

— Не потрібно.

Він поставив ящики на вільну робочу поверхню й дістав із них моркву, селеру, буряки та кілька невеликих гарбузів.

— Я хотів би перевірити, як твій посуд поводиться з гарячою їжею.

— Мій посуд поводиться дуже добре.

— Вірю. Я хочу знати, як поводиться їжа.

Я підійшла до столу й дістала підготовлену заздалегідь папку. У ній був детальний розклад першої вечері, приблизне меню, кошторис і макет запрошень. На підготовку цих матеріалів я витратила більше вечорів, ніж хотіла визнавати.

— Перш ніж ми почнемо щось готувати, треба домовитися про правила, — сказала я.

Вавжинець подивився на папку, потім на мене.

— Звучить серйозно.

— Бо я ставлюся до цього серйозно.

— Я також.

Я розгорнула першу сторінку.

— Вечері відбуватимуться тут. Дванадцять осіб, раз на місяць. Одне спільне меню, без випадкових змін в останню хвилину. Кожна зустріч буде пов’язана з іншою колекцією кераміки. Гості матимуть можливість познайомитися з процесом виготовлення посуду й придбати вибрані вироби.

— А їжа?

— Звісно, вона буде важливою.

— Я не запитував, чи буде вона важливою. Я запитав, яке місце вона займатиме.

Я підвела очі.

— Не розумію.

Він сперся долонями об край столу, залишаючи між нами комфортну відстань.

— Якщо ти запрошуєш людей на вечерю, їжа не може бути лише способом продемонструвати кераміку. Люди приходять голодними. Вони приносять із собою власні історії, очікування, іноді поганий настрій після важкого дня. Вони мають отримати щось більше, ніж добре продуману експозицію.

Я відчула знайоме бажання захищатися. Багато років мені доводилося чути від клієнтів, що мої вироби надто прості, надто нерівні або недостатньо елегантні. А тепер хтось натякав, що навіть у власній майстерні я можу перетворити їх лише на декорацію.

— Я не влаштовую виставку, — холодно відповіла я. — Я хочу створити досвід, якого неможливо отримати в ресторані.

— Тоді ми прагнемо схожого.

— Не схоже.

— Бо ми почали з того, хто має контролювати деталі, замість того щоб поговорити про те, що хочемо дати гостям.

Я закрила папку.

— Вавжинцю, я знаю тебе з учора. Не можу віддати тобі половину справи лише тому, що ти вмієш робити смачні бутерброди.

Він тихо засміявся.

— Невже вони були настільки смачні?

— Не змінюй тему.

Він посерйознішав.

— Я не прошу половини твоєї майстерні. Я прошу відповідальності за власну роботу. Якщо готуватиму їжу, мені потрібна свобода складати меню й право сказати, що певна ідея не спрацює.

— А якщо я не погоджуся з твоєю оцінкою?

— Поговоримо. Ти знаєшся на кераміці, я — на кухні. Нам не обов'язково вдавати, що кожен із нас розуміється на всьому.

У його голосі не було зверхності. Це дратувало мене більше, ніж якби він намагався домінувати. Зарозумілій людині було б значно легше відмовити. А Вавжинець говорив спокійно, і його аргументи мали сенс.

Якусь мить ми дивилися одне на одного через стіл.

— У мене є одна умова, — нарешті сказав він.

— Лише одна?

— Для початку.

Я схрестила руки.

— Слухаю.

— Під час вечері ніхто не повинен почуватися потенційним покупцем магазину. Якщо когось зацікавить посуд, чудово. Але я не хочу, щоб ти переривала розмову про їжу заради розповіді про ціну тарілки.

— Я не збираюся нікому нічого нав'язувати.

— Вірю тобі. Просто хочу, щоб ми обоє розуміли, де проходить межа.

На мить мені захотілося відповісти, що межі у своїй майстерні встановлюю виключно я. Натомість я розгорнула папку й записала його умову на полях.

— Добре. Але тоді я теж ставлю умову. Ти не змінюєш характер заходу, не обговоривши це зі мною. Жодного додаткового місця за столом, жодних спонсорських продуктів, жодного збільшення кількості гостей лише тому, що якась важлива особа хоче привести знайомих.

Вавжинець кивнув.

— Справедливо.

— І жодних ресторанних фокусів.

— Що ти маєш на увазі під фокусами?

— Дим, піну, три листочки на величезній тарілці й п’ятихвилинні пояснення, чому порція така маленька.

Він якусь мить дивився на мене, а потім щиро розсміявся.

— Тоді ти звернулася за адресою. Терпіти не можу пояснювати людям, чому вони мають залишатися голодними.

Його сміх змінив атмосферу. Я помітила, що розслабила плечі. Це не означало, що я втратила пильність, але вперше припустила, що наша розмова може привести до чогось більшого, ніж спроби переконати одне одного у власній правоті.

Ми перейшли до кухонної частини майстерні. Вавжинець попросив дві посудини, ніж і можливість скористатися духовкою. Він не коментував обладнання, хоча я добре знала, що до професійної кухні йому далеко.

Перевірив температуру духовки, оглянув робочу поверхню й запитав, де я тримаю сіль.

— Ліворуч, у шафці, — відповіла я.

Він відчинив потрібні дверцята, не ставлячи більше запитань.

— А чому ти вибрала бордовий? — запитав він, показуючи на тарілки.

— Бо він нагадує мені глину після першого випалу. Ще до того, як усе вкриють поливою.

— Тобто справа не у вині?

— Не все має стосуватися їжі.

— Це правда.

Його відповідь була настільки звичайною, що я підозріло подивилася на нього.

— Не збираєшся сперечатися?

— Не з кожного приводу.

Він працював вправно. Нарізав овочі, розкладав їх на деку, змішував оливкову олію із сіллю й травами. Через деякий час простягнув мені ложку й попросив скуштувати приготований соус.

Він був надто кислий.

Я сказала йому це прямо.

— Знаю, — відповів він. — Хотів перевірити, чи ти помітиш.

— Ти мене випробовуєш?

— Перевіряю, як ти говориш про те, що тобі не подобається.

— Міг просто запитати.

— Тоді ти сказала б, що завжди говориш правду.

Я повернула йому ложку.

— Починаю розуміти, чому ти працюєш на себе.

— Бо зі мною важко витримати?

— Бо жодна розсудлива людина не захотіла б бути твоїм начальником.

Він подивився на мене зі схваленням.

— Таке я вже чув кілька разів.

Поки овочі запікалися, ми розставили на столі пробне сервірування. Вавжинець пересував тарілки, перевіряв відстані й придивлявся до світла, що падало на поливу. Якоїсь миті він прибрав зі стільниці одне з моїх найбільших блюд.

— Це залишмо посередині.

— Чому?

— Бо воно змусить людей передавати одне одному їжу.

— А якщо хтось не любить ділитися з іншими?

— Тоді передасть блюдо далі. Це теж певний вид спілкування.

Я спостерігала за його руками. Вони були широкі, з невеликим шрамом біля великого пальця. Він рухався впевнено, але з моїми виробами поводився обережно. Коли ставив блюдо назад, спочатку перевірив, чи не залишилася під ним крупинка солі, яка могла б подряпати поливу.

Ця дрібниця зворушила мене більше, ніж хотілося визнавати.

— Ти завжди такий уважний до деталей? — запитала я.

— Ні. Лише коли щось важливе.

— Тобто блюдо важливе?

Він поглянув на мене.

— Чиясь праця важлива.

Я відвела погляд до вікна. За шибкою перестав іти дощ, а між хмарами з'явилася вузька смужка світла. Якусь мить я не знала, що відповісти. Вавжинець не скористався моїм мовчанням. Повернувся до духовки й перевірив овочі.

Після обіду ми сіли одне навпроти одного, щоб скуштувати приготовану страву. Запечений гарбуз мав злегка підрум'янені краї, а соус, виправлений невеликою кількістю меду, виявився саме таким, як треба. На моїй бордовій тарілці кольори виглядали насиченими, але природними.

— Це могла б бути перша страва, — сказала я.

— Могла б.

— Знову маєш якісь зауваження?

— Маю ідею. Додав би щось хрустке. Але спочатку хочу знати, що ти про це думаєш.

Я скуштувала ще шматочок.

— Горіхи?

— Надто очевидно.

— Підсмажена гречка?

Він зупинив виделку.

— Ось саме тому з тобою варто працювати.

Я не була готова до компліменту, висловленого таким чином. Без надмірної сердечності, без очікування вдячності. Він просто визнав мою ідею вдалою.

За кілька хвилин задзвонив його телефон. На екрані я побачила назву «Horyzont», перш ніж він перевернув пристрій.

— Вибач. Мушу відповісти.

Він вийшов надвір. Крізь шибку я бачила, як він розмовляв під навісом, а потім досить довго дивився на екран. Коли повернувся, був таким самим спокійним, як раніше, але сховав телефон до кишені швидше, ніж до того.

— Усе гаразд? — запитала я.

— Робоча справа. Нічого, чим тобі зараз варто перейматися.

Я не наполягала. Ми нічого не були винні одне одному, окрім чесної розмови про можливу співпрацю.

Наприкінці зустрічі я записала в нотатнику три можливі страви й перелік усього необхідного для першої вечері. Вавжинець назвав орієнтовні витрати на продукти, а я показала йому бюджет, який не хотіла перевищувати.

— Він невеликий, — визнала я.

— Вистачить, якщо діятимемо розумно.

— Не хочу робити нічого абияк.

— І не доведеться. Невелика вечеря — це не гірша версія великого ресторану.

Я підвела на нього очі від нотатника.

— Ти справді так вважаєш?

— Якби я хотів керувати великим рестораном, то зараз шукав би приміщення. А я сиджу тут і розмовляю з тобою про дванадцять тарілок.

У його словах було щось, чого я поки не могла розпізнати. Прагнення простоти? Втома від попередньої роботи? А може, лише професійний розрахунок? Я знала його недостатньо добре, щоб запитувати.

Коли він збирав свої речі, я зупинила його біля дверей.

— Вавжинцю?

Він обернувся.

— Так?

— Я хочу спробувати. З тобою.

Якусь мить він дивився на мене без усмішки, наче хотів переконатися, що правильно почув.

— На яких умовах?

— Ми разом підготуємо першу вечерю. Якщо обоє вирішимо, що це працює, поговоримо про весь цикл. Наперед нічого не обіцяю.

— Розумно.

— І я не дозволю тобі переставити всі меблі в майстерні.

— Навіть якщо знайду краще місце для столу?

— Особливо тоді.

Він усміхнувся.

— Тоді доведеться навчитися працювати з тим, що маю.

Його погляд затримався на моєму обличчі трохи довше, ніж вимагала розмова. У ньому не було

настирливості. Радше зацікавлення, якого він не намагався приховати. Я відчула, що могла б відповісти йому тим самим, але ще не хотіла перевіряти, куди це нас приведе.

— До зустрічі, Аполоніє.

— До зустрічі.

Я зачинила за ним двері й повернулася до столу.

На стільниці залишилися дві тарілки, дві склянки води й невелика мисочка з підсмаженою гречкою, яку ми встигли приготувати для проби. Уперше за багато місяців мій план уже не належав тільки мені.

Я мала б відчути занепокоєння.

Натомість сіла на стілець у кінці столу й доїла останній шматочок гарбуза, розмірковуючи, коли знову почую його голос.

Розділ 2 - Смак довіри

У п’ятницю вранці я отримала повідомлення від Вавжинця зі списком покупок, потрібних для першої проби меню. У ньому не було жодних зайвих коментарів чи професійного вихваляння. Біля кожного продукту він зазначив приблизну ціну, а наприкінці дописав: «Якщо щось перевищить бюджет, змінимо інгредієнт, а не якість».

Я перечитала це речення кілька разів.

У моїй попередній роботі слово «компроміс» майже завжди означало, що хтось хотів заплатити менше, отримавши точнісінько те саме. Вавжинець, схоже, розумів його інакше. Як пошук рішення, яке не вимагало б удавати, ніби обмежень не існує.

Я відповіла, що погоджуюся з більшістю пропозицій, але нам потрібно поговорити про винагороду й відповідальність за організацію вечора.

Він зателефонував за десять хвилин.

— Можемо зустрітися після обіду, — запропонував він. — Не в майстерні. Я хотів би показати тобі місце, звідки беру частину продуктів.

Я завагалася.

— Це необхідно?

— Ні. Але може допомогти тобі зрозуміти, як я працюю.

— Де?